

TALK OF THE CITY

Από τον Γιώργο Χατζηβασίλη

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΠΑΣΧΟΣ ΜΑΝΔΡΑΒΕΛΗΣ

Το μακρύ χέρι της κυβέρνησης;

Η διάκριση των εξουσιών είναι μεγάλο πράγμα. Και δύσκολο. Μεγάλο, διότι είναι αναγκαία για την ομαλή λειτουργία του δημοκρατικού πολιτεύματος. Είναι παλαιόθεν γνωστό ότι «η εξουσία διαφθείρει και η απόλυτη εξουσία διαφθείρει απόλυτα». Ο κανόνας είναι ότι κάθε άνθρωπος με δύναμη θα την καταχραστεί· άλλοτε για ίδιον όφελος άλλοτε για να προωθήσει τα δικά του «κοινωνικά ιδανικά» (ανεξαρτήτως της θέλησης των πολιτών), και συννηθέστερα και για τα δύο. Γι' αυτό οι εξουσίες όχι μόνο διαχωρίζονται αλλά στη Δημοκρατία επιβάλλεται και να αλληλοελέγχονται. Η μία πρέπει να προσέχει την άλλη για να μην υπάρχουν εκτροπές.

Στις ΗΠΑ, όπου το Σύνταγμα είναι ιερό, ο πρόεδρος διορίζει τους ανώτατους δικαστές, «με τη συμβουλή και τη συγκατάθεση της Γερουσίας». Οι ακροάσεις των υποψηφίων είναι δημόσιες και όλοι οι πολίτες μπορούν να παρακολουθήσουν από την τηλεόραση τον ενδελεχή έλεγχο που κάνει η νο-

μοθετική εξουσία σε μια απόφαση της εκτελεστικής που αφορά τη στελέχωση της δικαστικής. Στην ελλειμματική δημοκρατία της Ελλάδας, το Υπουργικό Συμβούλιο ανέλεγκτο επιλέγει τους προέδρους των ανωτάτων δικαστηρίων, και μάλιστα χωρίς οι πολίτες να γνωρίζουν τι πρεσβεύουν ή τι έργο έχουν οι ανώτατοι δικαστές. Μισή τομή πήγε να γίνει το 2010, αλλά πνίγηκε στα λιμνάζοντα ύδατα της μικροπολιτικής και του συντηνιασμού των δικαστών. Με τον νόμο 3841/2010 προβλέφθηκε ότι πριν από τη σχετική απόφαση του Υπουργικού Συμβουλίου απαιτούνταν η διατύπωση γνώμης από τη Διάσκεψη των Προέδρων της Βουλής επί ενός καταλόγου υποψηφίων που προτείνονται από τον υπουργό, η οποία όμως δεν δέσμευε τον υπουργό (εξ ου και το «μισή τομή») στην εισήγησή του. Πάντως, ακόμη κι αυτή η «μισή τομή» -η γνώμη, δηλαδή, όλων των κομμάτων της Βουλής- ήταν καλύτερη από την αυθαίρετη επιλογή των ανωτά-

των δικαστών από την παντοκράτειρα εκτελεστική εξουσία. Τώρα οι ηγεσίες των ανωτάτων δικαστηρίων -ακόμη κι αν δεν είναι- φαντάζουν στα μάτια των πολιτών υποχείρια της κυβέρνησης, η οποία ανέλεγκτα τις διορίζει.

Τούτη η κυβέρνηση έκανε τα πράγματα ακόμη χειρότερα· όπως, εξάλλου, τα κάνει σε κάθε τομέα. Νομοθέτησε τη δυνατότητα πειθαρχικού ελέγχου όλων των δικαστών από τον/την πρόεδρο του Αρείου Πάγου, επεκτείνοντας κατ' ουσίαν τον έλεγχο της εκτελεστικής εξουσίας επί των δικαστών σε ολόκληρη την ιεραρχία. Ετσι υποσκάπτεται το κύρος της Δικαιοσύνης. Ακόμη και σε έναν εντελώς αθώο κόσμο, ποιος δικαστής θα βγάλει απόφαση ενάντια στην κυβέρνηση, όταν έχει απλώς την υποψία ότι μπορεί να διωχθεί πειθαρχικά από τον διορισμένο από την κυβέρνηση πρόεδρο του Αρείου Πάγου; Πώς θα πιστέψει ένας πολίτης στο αδέκαστο της Δικαιοσύνης, όταν γνωρίζει ότι -έστω θεωρητικώς- το μακρύ χέρι της κυβέρ-

νησης φτάνει μέχρι τον δικαστή του; Με την κ. Βασιλική Θάνου η ιστορία καταλήγει ως τραγέλαφος. Η ίδια ως πολίτης κάνει μήνυση στον καθηγητή Συνταγματικού Δικαίου Σταύρο Τσακυράκη και ως πρόεδρος του Αρείου Πάγου μπορεί να ελέγξει πειθαρχικά τον δικαστή που θα πάρει την απόφαση. Αφού έκανε τη μήνυση, είναι πεπεισμένη για το δίκιο της, και συνεπώς οποιοσδήποτε δικαστής βγάλει αντίθετη απόφαση πρέπει, εκ των πραγμάτων, να κάτσει στο σκαμνί του πειθαρχικού της. Συνεπώς ό,τι πιστεύει η κ. Θάνου είναι νόμος για ολόκληρη τη Δικαιοσύνη. Υπάρχει μεγαλύτερος παραλογισμός και μεγαλύτερη διάβρωση της αξιοπιστίας του δικαστικού συστήματος; Η κυβέρνηση της πρώτης φοράς -λόγω άγνοιας, προχειρότητας και μικροπολιτικών σχεδιασμών- δεν καταστρέφει μόνο την οικονομία και ό,τι στοιχειωδώς λειτουργούσε στο κράτος. Διαβρώνει βαθύτατα τους θεσμούς και αυτό θα το πληρώσουμε ακριβότερα.

Η ΑΥΓΗ ΤΟΥ ΘΑΝΑΣΗ ΚΑΡΤΕΡΟΥ

Εσείς έχετε εμπιστοσύνη στη Δικαιοσύνη;

Καθόλου απίστευτο και απολύτως αληθινό: Ο Ρουπακιάς στο σπίτι του! Ο άνθρωπος που δολοφόνησε τον Παύλο Φύσσα ελεύθερος, έστω υπό αυστηρούς περιοριστικούς όρους. Ο χρυσαυγίτης που στέρπησε τη ζωή ενός νέου ανθρώπου απολαμβάνει αυτή τη στιγμή στην τηλεόραση όσα λένε -και λέμε- για την υπόθεσή του. Και για την ελληνική Δικαιοσύνη, που απέτυχε παταγωδώς να σταθεί στο ύψος μιας υπόθεσης η οποία συγκλόνισε το πανελλήνιο και αποκάλυψε το εγκληματικό πρόσωπο των νεοναζί. Ακόμα και στους πιο αδαείς.

Φταίει το Μνημόνιο, φταίει η απεργία των δικηγόρων, φταίει η σύνδεση της δολοφονίας με το κατηγορητήριο κατά της εγκληματικής οργάνωσης που παριστάνει το πολιτικό κόμμα, φταίει το κακό το ριζικό μας, φταίει ο Θεός που μας μισεί. Ας βρουν οι αρμόδιοι τι φταίει, δίκην αυτοψίας ή και νεκροψίας. Διότι το σίγουρο είναι ότι (και) στην υπόθεση αυτή η Δικαιοσύνη τραυματίστηκε σοβαρά. Και το δίκιο -τράβα να βρεις το δίκιο σου, που λέμε- τσαλαπατήθηκε. Τα υπόλοιπα ας τα εξηγήσουν στη μάνα του Φύσσα και στους γείτονες του Ρουπακιά. Δυστυχώς όμως, αυτή η σύγκρουση ανάμεσα στη Δικαιοσύνη ως θεσμό και στο δίκιο ως ηθική και κοινωνική επιταγή δεν είναι η μόνη ένδειξη ότι η πρώτη

νοσεί σοβαρά. Τα δικαστικά σκάνδαλα -βλέπε Τσατάνη το πιο πρόσφατο- έχουν γίνει καθεστώς, όσο κι αν δηλώνουν αρμόδιοι, αναρμόδιοι και πονηροί ότι έχουν εμπιστοσύνη στην ελληνική Δικαιοσύνη. Αλήθεια, εσείς τι θα απαντούσατε στην ερώτηση αν έχετε εμπιστοσύνη στην ελληνική Δικαιοσύνη; Αν πιστεύετε ότι καταφεύγοντας σ' αυτήν θα βρείτε το δίκιο σας;

Για να εξηγηθούμε, το θέμα δεν είναι αν μετά από τριάντα μήνες προφυλάκιση έπρεπε να αποφυλακιστεί ο Ρουπακιάς. Φυσικά και έπρεπε. Το θέμα είναι πώς και γιατί επί τριάντα μήνες η Δικαιοσύνη δεν μπόρεσε να τον δικάσει. Κι αυτό, μαζί με άλλα κι άλλα, φέρνει και πάλι επιτακτικά στο προσκήνιο το πρόβλημα των προβλημάτων: Ούτε βήμα προς δεν μπορούμε να κάνουμε ως χώρα, ως κοινωνία, ως κυβέρνηση, αν δεν υπάρξει μια δημοκρατική επανάσταση στη Δικαιοσύνη. Όσα λεφτά, όσες δυνάμεις, όση προσπάθεια κι αν χρειαστεί.

Διότι, χωρίς αδέκαστη και αποτελεσματική Δικαιοσύνη, καμιά κοινωνία δεν μπορεί να ελπίζει. Και όταν οι πολίτες ακούνε δικαστής, εισαγγελέας, δικαστήριο και καγχάζουν, περιμένετε τα χειρότερα...

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ Αντα Ψαρρά

Βλέπουν ή εύχονται βιασμούς

Ένα δισέλιδο «ρεπορτάζ» στο Πρώτο Θέμα και μια «είδηση» απολύτως μη διασταυρωμένη που έκανε το γύρο του διαδικτύου είναι περισσότερο αποτελεσματικά από τα κηρύγματα μίσους των ναζιστών. Το μεν ρεπορτάζ πέρα από τη φωτογραφία με λεζάντα ενός πρόσφυγα που τον κρατούν άλλοι ομοεθνείς του δεν περιέχει απολύτως τίποτε άλλο σχετικά με το δήθεν περιστατικό.

Από την άλλη μεριά το «περιστατικό» στην Ειδομένη με δύο λόγια, όπως έγραψε και η «Εφ.Συν.» (19/3/2016) αφορούσε ένα κοριτσάκι που τρομοκρατήθηκε, όταν μπήκε στην τουαλέτα κάποιος άλλος με ύποπτο σκοπό. Τελικά όλα δείχνουν ότι επρόκειτο για μία παρεξήγηση (το δηλώνει, άλλωστε, και ο ίδιος ο πατέρας του κοριτσιού) που με τη βοήθεια διερμηνέων λύθηκε και ο άνθρωπος αφέθηκε ελεύθερος. Όπως δε διαβεβαιώνουν οι αστυνομικές αρχές δεν υπήρξε καμία παρόμοια καταγγελία. Πόσο μισαλλόδοξο όμως μυαλό μπορεί να διαθέτει κάποιος για να θελήσει συνειδητά να πανικοβάλλει τον κόσμο με μία τόσο πλαστή είδηση; Είναι δεδομένου ότι ανάμεσα σε όλους όσους έρχονται στην Ελλάδα, είναι κατατρεγμένοι και απελπισμένοι θα υπάρχουν και άνθρωποι που είτε από προϋπάρχουσα προβληματική ψυχοπαθολογία είτε και κάτω από την τωρινή πίεση θα βγουν ίσως εκτός ορίων.

Το να προκαταβάλλεται όμως και κυρίως να εμβολιάζεται ο Έλληνας πολίτης με φόβο και αρνητική στάση απέναντι στους πρόσφυγες ακόμα και χωρίς να υπάρξει κάποιο βίαιο ή απεχθές περιστατικό είναι εγκληματικό. Δηλαδή τί θα πρέπει να μετadώσουν τα ΜΜΕ όταν δημοσιεύονται μελέτες και έρευνες που αναφέρουν ότι στην Ελλάδα τα περισσότερα κρούσματα βιασμού προέρχονται από μέλη της οικογένειας του θύματος; Μήπως να σπεύρουμε πανικό για το θεσμό της οικογένειας;

Όπως ήταν φυσικό όλα τα ευρωπαϊκά κίτρινα έντυπα της προπαγάνδας έσπευσαν αμάσητα να αναδημοσιεύσουν την είδηση.